

Sitä lehteä en unohda koskaan

P.A.MANNINEN

Olen saanut WCW-World Championship Wrestling -lehden numeron 2 vuodelta 1992 ilmaiseksi Fennicasta. Miksi ihmeessä näin pääsi käymään? Eivätkö kaikki ole aina rakastaneetkaan tätä amerikkalaiseksi vapaapainiksi kutsuttua muskeliemiesten satubalettia?

Tässä yhteydessä todellisuus saattaa olla jopa televisiossa näytettyjä taruja ihmeellisempää. Sinänsä selvää on, että tämä Marvelin julkaisema lehti on jopa Marvelin omalla mittapuulla aivan hirveää tuubaa. Olisi luullut, että Marvelin ja vapaapainin yhdistäminen johtaisi suorastaan taivaalliseen romanssiin tai edes kemialliseen avioliittoon.

Osapuolet sopivat niin hyvin yhteen. Marvel oli tuonut saippuaopperamaiset juonet supersankarisarjakuviin ja ammattilaispainikin nojasi juonirakenteidensa pituudessa ja juonenkäänteiden ällistyttävyydessä aivan samoihin ideoihin. Painijoilla on samanlainen selkeä hyvä tai paha identiteetti kuten supersankareilla ja superroistoilla. Painijoiden pukeutuminenkin noudattelee supersankarilinjoja siten kuin se ihmiskeholliselle on mahdollista. Miksi homma ei toiminut?

©Marvel Characters, Inc.

Sarjakuvan tehnyt työryhmä ("Mad Dog" Mike Lackey, teksti ja "Rampaging" Ron Wilson & "Dastardly" Don Hudson, kuvat) on osasyllinen, sillä useita otteluita yhteen numeroon sijoittava kerronta etenee epätasaisesti ja suurin osa kuvituksesta tuntuu koostuvan staattisista piirroksista, joissa isot miehet halivat toisiaan omituisissa asennoissa. No, sellaistaahan se paini on...

Suurin syy koko lehden turvauttamiseen kanveesiin on kuitenkin ajankohdassa. 1990-luvun alku ei ollut missään mielessä parasta aikaa vapaapainille. Vince McMahonin luotsaama World Wrestling Federation (nykyisin World Wrestling Entertainment Maailman Luonnon Säätiön (englanniksi niin ikään WWF) kanssa käydyin oikeusjutun jälkeen) oli tuonut aikaisemmin peräkylien

viihteenä pidetyn painiskelun kuumimmaksi TV-viitteenä koko 1980-luvulla. Hän tuotti pökölöistä kehonrakentajista mahtavia supertähtiä, lähtien luomakunnan kirkkaimpana kaljuna loistavasta Hulk Hoganista.

1990-luvun alussa McMahonin imperiumi oli kuitenkin vastatuulella yhtiön jouduttua piinaavan doping-tutkinnan kouriin. Se, että lihasmassoja oli kasvatettu kemikaaleilla ei ollut mitenkään yllättävä paljastus, mutta illuusioihin keskittyneellä toimialalla illusioiden ylläpito oli tietenkin keskeinen strategia. Oikeusprosessi kesti vuosia, eivätkä WWF:n kaapeliohjelmatkaan vetäneet entiseen tapaan.

Mediamoguli Ted Turner oli ostanut itselleen pienen paikallisen painiohjelman ja WWF:n jättämää aukkoa tilkitäkseen hän nosti sen omalle kanavalleen uudella hienolla nimellä World Championship Wrestling. Ikävä kyllä kanavan aivan erilaisiin ohjelmiin tottuneet toimihenkilöt eivät oikein saaneet otetta WCW:stä.

Kun ohjelmassa ei saanut loppujen lopuksi näyttää isommin väkivaltaa, ja jopa "damn"-sanan käytöstä tehtiin heti paksuja muistioita, WCW:n painijatkaan eivät alussa olleet kovin kummoisia persoonallisuuksia. Jos painijat olivat ennen WWF:n stailausta näyttäneet kummallisten seksuaalifetissien alaisuudessa räytyviltä rekkakuskeilta (ne naamarit varsinkin olivat kinkyjä), näyttivätkä WCW:n painijat ainoastaan rekkakuskeilta. Ehkä lievästi tavallisista

©Marvel Characters, Inc.

©Marvel Characters, Inc.

Namusetäduo käy kettuilemaan voimakaksikolle.

rekkakuskeista poikkeavissa vetimissä viihtyviltä, mutta ulkonäkökysymyksissä konservatiivisuus hallitsi.

1990-luvun alussa myös WCW:n painiottelut olivat pysähtyneitä. Niissä käytettiin kaikki tavallisimmat painiottelujen juonenkäänteet, joita ei montaa ole. Kaiken lisäksi WCW:n action-figuurit olivat niin jäykkiä, että niitä voisi hyvin kutsua inaction figuureiksi. Jopa WCW:n keräilykortit olivat tylsiä! Olisi tarvittu Alan Mooren kaltainen taikuri, jotta tästä materiaalista olisi irronnut kunnollinen sarjakuvaversio.

Muutaman vuoden kuluessa WCW sai juonenpäästä kiinni. Kuluneimpia juonenkäänteitä karsittiin pois ja painijoita muutettiin tylikkäämpään suuntaan. Aikaisemmin blondissa pystytukassa ja lapsellisessa kasvomaalauksessa paininut Sting sai Crow-elokuvan innoittamana valkoisen maskin, mustat silmänympärykset ja pitkän nahkatakin. Puhumattakaan siitä mustasta pesäpallomailasta. Mukaan saatiin houkutelua väkeä WWF:stä, esimerkiksi Hulk Hogan, jonka tosin ei tarvinnut isommin painia, vain luoda tunnelmaa läsnäolollaan. Näitä matseja nähtiin Suomessakin kaapelin kautta, ja WCW:n uusia sängen anatomisesti taipuilevia action figuurejakin oli täällä myynnissä (tosin enimmäkseen halpakaupoissa).

Romahdus seurasi aivan 1990-luvun lopussa kalliiden ja kummallisten virheinvestointien jälkeen. WCW palkkasi koripallotähti Dennis Rodmanin ilmeisesti vastaavanlaisella sopimuksella kuin Hulk Hoganin, sillä hänenkään ei varsi-

naisesti tarvinnut muuta kuin notkua kehän tienoilla. Viimeisiä WCW:n möhläyksiä oli yritys yhdistää paini Kiss-yhtyeen kiertuekuvioihin.

Lopulta itsenäiset painiyritykset ovat kaikki kaatuneet Vince McMahonin syliin ja hänen WWE-firmansa on nyt maailmanlaajuinen kokonaisuus, suuri kier-

tävä sirkus, joka on käynyt Suomessakin. Silti vapaapainiotteluiden onnistunut sovittaminen sarjakuviksi on osoittautunut vaikeaksi tehtäväksi. DC:n julkaisema Big Daddy Danger tosin onnistui aika hyvin animaatiomaista liioittelua käyttämällä, mutta siinäkin näyttävimmät kohdat esitettiin kehän ulkopuolella.

Sting on ehtaa ja aito asia...

©Marvel Characters, Inc.